

CONTOS DAQUÍ E DALÁ

Por: José Taboada García

Isto que aquí escribo pasou na realidade, máis para que sexa crible cóntanse coma contos. Acontecen, os tres primeiros, por Terra de Montes, arredor do 1920. O último é deste ano, sendo o seu autor o meu amigo Pastor de Noalla, que o conta moi ben.

Tres deles son de humor galego do pobo, outro de saber popular, un de retranca, un de caza e outro de turistas.

CONTO DA PETA VELLA

Peta Vella: Femia do peto (paxaro carpinteiro)

Era Vitorino, por aqueles intres, un home duns trinta anos, bastante curto de vista e casado con Preciosa, muller tatexa, que de preciosa só tiña o nome.

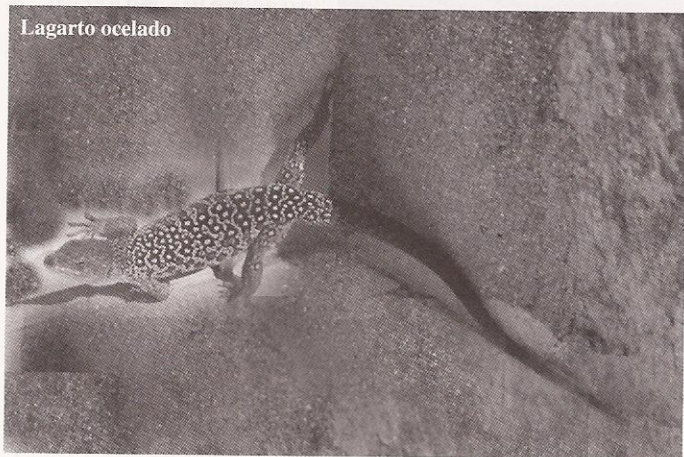
Compaxinaba, Vitorino, os labores do campo cos de pastor de ovellas. Sempre que volvía co rabaño ía pregoando o mesmo:

- ¡ Un día destes vou traer a peta vella !

Máis un día dixo:

- ¡ Hoxe tráiovos a peta vella !

E meu dito meu feito. Subiu polo carballo arriba, meteu a man cara ao burato do niño do peto e notou que unha cousa grande se lle coara pola manga da chaqueta.

Lagarto ocelado

- ¡ Xa te teño ! – dixo todo ledó – e atou as perneiras do pantalón e as mangas da chaqueta cunhas fronzas de xesta.

Cando xa á tardiña, de volta ao pobo, ía dicindo con voz máis forte que nunca:

- ¡ Traio a peta vella !

- ¡ Traio a peta vella !

Empezouse a correr a voz polo pobo do que traía o Vitorino e fomos case todos á súa casa.

Subimos ao cuarto, pechamos portas, ventás e xanelas, soltou as corres da xesta do pantalón e saíu un lagarto arnal, grande coma un mundo, que comezou a correr polo piso do cuarto.

As mulleres a gritar, nos pillá alí, pillá alí, . . . E o lagarto acabou caéndose por unha greta das táboas do piso.

A CAMPÁ DA IGREXA

Era costume, por aquel entón, os homes xuntarnos os domingos á porta grande da igrexa e facer unhas paroladas antes de comezar a misa.

Un deses días atopabámonos alí uns dez ou once cando vemos que aparece Vitorino. Eu pregunteille:

- Vitorino ¿Cantas formigas farán falta para levantar esa campá?

- Formigas ¿Grandes do monte ou das outras? – respondeu -

- ¡Grandes! – dixeran eu -

- Máis, teñen que dicirme canto pesa a campá. Dixémoslle, a rumbo, trescentos quilos, por dicir algo.

- ¡ Bo, bo! O domingo que ven xa lles traio a resposta.

Rematada a misa, cada un foise para a súa casa e esquecémonos do conto. Chega o domingo seguinte e estabamos os mesmos tamén á porta da igrexa, cando vemos que se achega Vitorino.

- Señores, fan falta para levantar esa campá . . . Non sei os miles de formigas dixo que facían falta, mirando para un cacho de papel engurrado que acababa de sacar do peto.

- Agora dínos como o fixeches. – espetoulle o boticario -

- Non teño inconveniente. – respondeu -

- Unha formiga desas pode cun gran de trigo, eu cando fun a Soutelo merquei un quilo e conteille os grans.

Quedamos mirando uns cara aos outros con cara de parvos . . . ¡ Carallo para o Vitorino! – murmurou o boticario para os seus adentros.

O FERREIRO DOS CASTROS

Chegou un día a este ferreiro un paisano e preguntoulle:

- ¿ Non terás por aí unhas ferraxes para o carro ?
- Algunhas ha de haber. Mira aí dentro a ver se che valen.

Foise para a dentro e, ao ver que o ferreiro xa non estaba, botounas aoombo e comezou a andar a paso lixeiro.

- ¡ Manuel, quédanche aquí os cravos! – díxolle o ferreiro dende a fiestra do cuarto.

A AUGA DO BAO

Estaba o pasado verán Pedro da Revolta mirando os paxaros que paran na Enseada do Bao, cando aparcou un coche do que baixaron dous homes, un pai e un fillo, que polo xeito do seu falar, de galegos non tiñan nada.

Puxéronse a encher dúas botellas de auga do mar. Pedro achegouse e díxolles que a auga vendíase e que el era o encargado.

- ¿Canto custa entón? – dixo o maior - .

- Dous céntimos – respondeu Pedro- .

Pagaron e puxeron rumbo ao Grove. Alí tomaron uns viños, comeron, tomaron café, fixeron sobremesa, ...

Volveron a pasar de novo por alí aqueles turistas, xa con rumbo a Pontevedra, cando a marea xa baixara. Ao comprobar que faltaba tanto auga.

- ¡ Vaia negocio teñen aquí montado! – díxolle o fillo ao pai - .

A FIGUEIRA DO PASTOR

Tiña Pastor unha figueira alá en Noalla e non tiña maneira de probar un figo pois o raio dos estorniños non lle deixaban un.

Xa cansado pensou: - Vós de min non vos rides máis - . Foise á tenda, mercou catro botes de cola de ratos e botoulla por tódalas polas. Ao día seguinte estaba a figueira tan chea de estorniños pegados que máis ben parecía negra:

- ¡ Xa vos teño! – dixo Pastor cun sorriso de orella a orella - .

- ¡ Isto hai que celebralo!

Colleu un fogo dos que lle sobraron da festa e botouno. Co susto que levaron os estorniños, marcháronlle coa figueira.

A figueira apareceu ao cabo de quince días na praia da Lanzada, sen figos e sen estorniños.

Conta Pepe o Mudo, experto en aves migratorias, que debeu ser a auga do mar a que fixo reacción coa cola, salvando así aos estorniños.

O COELLO

Antón o Grilo foi o ano pasado a cazar ao monte do Candán. Nada máis empezar, aí lle apareceu o can cun coello na boca, aínda vivo.

Colleu un cordel, atou o coello á primeira árbore que veu, agarrou a escopeta, púxose a certa distancia e comezou a dispararlle ao pobre animalíño.

Acabou os cartuchos e o coello vivo, aínda que tremendo coma unha vara

verde.

A Garda Civil, que pasaba por alí, ao oír tantos tiros, foi ver que pasaba. Acabou Antón multado por delito ecolóxico, pois segundo lle dixeron os gardas civís, por dispararlle a un acivro, especie protexida, e encima soltáronlle o coello.

Irado Antón, botou a escopeta aoombo e foise para o pobo. Parou no bar de Manolo e contoulle o acontecido, el para consolalo díxolle que aínda tivera sorte, pois podían multalo tamén por maltrato aos animais.

Campá da Igrexa de Quireza.
Terra de Montes.